

Глава 1. Знайомство

Літо цього року дуже затягнулося. На вулиці стояла спека, і навіть вітерець не рятував від неї. Хоч тінь від дерев і давала ледь відчутну прохолоду, але ж не стовбичитимеш попід ними, якщо кудись ідеш. Так думав і подорожній, перебігаючи між дерев у затінку й постійно визираючи на дорогу та уважно вдивляючись кудись вперед. За ним, намагаючись наздогнати, плентався змучений дорогою кіт, який теж по можливості ховався у тінь. Аж ось нарешті обоє помітили будинок — те, що шукали.

Жив у тому будинку дивак на ім'я Барбуль. Він був зовсім не старим, як могло видатись на перший погляд, проте сварливим чаклуном, якому все не подобалося, а надто — домашні тварини. Імовірно, така нелюбов розвинулася через вченого ворона, якого Барбуль отримав як подарунок у магичній школі, коли ще був малим. І відтоді ворон постійно намагався навчати свого господаря. А проте, хоч як Барбуль репетував на крилатого, хоч би чим жбурлявся, коли пернатий починав свої настанови, — все одно дуже любив його і вважав своїм кращим другом, хоч і не демонстрував цього. Ворон, якого звали Карл, так само любив свого господаря, але птах був такий же капосний, як і його господар. Тому ці двоє так і жили — в постійних суперечках.

Будинок чаклуна ховався біля лісу на околиці містечка, у заростях дерев. Від дороги до хатини вела вузька стежка, і якщо хтось із мандрівників проїжджав цими краями, то міг навіть не помітити обійстя чаклуна.

Жителі Тукара ходили до Барбуля за зіллям від хвороб і за магичними амулетами. Хитрий старигань робив амулети одноразові, тож відвідувачів ніколи не бракувало. А ще Барбуль мав важкий характер, тому завжди називав вартість своїх послуг у золоті. Однак до нього зверталися здебільшого бідні містяни, які золота, ймовірно, ніколи й не бачили. Натомість вони приносили йому їжу й предмети власного виробництва. Щоб не показати, що він погодився, чаклун кричав на таких відвідувачів, дорікав, що випрошують у нього. Але тут таки ніби забував залишені на порозі амулет або зілля і, голосно

грюкнувши дверима, зникав у будинку. Містяни до цього звикли, тому просто забирали те, за чим приходили, залишаючи натомість принесене для оплати. Щойно відвідувачі зникали за заростями, Барбуль тихенько прочиняв двері й швидко забирав оплату, радіючи, немов дитя, витанцювуючи й наспівуючи дитячих пісенок, від чого Карл щоразу починав битися головою об стіну.

— Чому доля мене не злюбила й привела до цього бовдура, — обурювався птах, а чаклун вдавав, що не чує свого пернатого друга, й продовжував радіти. — Моя рідня давно купається в розкошах або подорожує світом, а цей отримав ріпу — і радісінкий. Чому моє яйце не випало із гнізда й не розбилося, коли я ще сидів у ньому?

І так було щоразу, адже містяни постійно зверталися до Барбуля по якусь допомогу.

... Мандрівник нарешті доплентався до будинку й постукав у двері. Кіт тримався поруч.

— Піди-но перевір, хто там приперся, — буркнув Барбуль Карлу.

— Тобі треба, ти й іди, — розглядаючи старовинну книгу, відповів ворон і, тільки-но договоривши, вправно пригнувся від черевика, що пролетів прямісінько над його чорним дзьобом.

— Ти — кодло п'їтьми, тебе породив сам підземний король! — закричав чаклун.

— Це суперечить законам природи, він не зміг би цього зробити, тому твої безпідставні звинувачення висаджують мій мозок, — спокійно відповів Карл.

— У тебе курячі мізки, там нема чому вибухати! — сердитий Барбуль встав із крісла й попрямував до дверей, але несподівано зупинився і поплескав рукою по своїй потилиці. — Де мій ковпак?

— Де кинув його, там і лежить, — спокійно відповів ворон.

— Якого Темного?! До нас гості, а ти дурницями займаєшся! — крикнув старигань і змахнув рукою, провівши у повітрі лінію. У кутку кімнати із купи речей щось вистрибнуло й шмигонуло в його бік. Це був чарівний ковпак — обов'язковий атрибут чаклуна у цьому світі. За таким атрибутом можна було визначити, хто перед тобою стоїть. Маги носили капелюхи з великими полями, чаклуни — високі конуси із маленькими полями, а у чародіїв шапки нагадували ковпаки для сну. Барбулів ковпак був із синього оксамиту з вишитими

жовтими візерунками. Уже добряче потріпаний головний убір мав заломлену верхівку, яка весь час звисала донизу, хоч як старигань намагався поставити її. Не допоміг ані крохмаль, ані дерев'яний каркас, що його змайстрував чаклун. Ковпак чомусь не тримався і злосчасна верхівка валилася на голову щоразу в найбільш невідходящий момент. Так сталось і тепер: не встиг чаклун натягнути ковпак на макітру, як верхівка зігнулася. Барбуль важко зітхнув і підійшов до дверей.

— Кого там лиха година принесла? — роздратовано крикнув він відчиняючи.

Перед ним стояв переляканий хлопчик зі згортком у руці. Біля його ніг сидів кіт. Малий остовпів від жаху, коли перед ним з'явився старий із розпатланим волоссям й бородою, що стирчала в різні боки, та ще й у нічній сорочці.

Барбуль, подивившись на гостя, відчув тепло від амулета, що був у малога за пазухою, й помітив, що хлопчик теж щось відчув. Трохи здивувавшись цьому, чаклун спробував приховати свій подив.

— Я... я... шукаю лорда Барбуля Весконса Мелоського, — пробелькотів хлопець, поправляючи сорочку.

— Не знаю я нікого з таким іменем, — огризнувся старигань.

— Бреше він усе, — каркнув ворон, присівши на плече господарю.

— Будь ти проклята, стара чапле! — чаклун заходився зганяти птаха із плеча, але ворон швидко тікав від його рук. Птах залетів на піддашок над сходами, де Барбуль не зміг його вже дістати, й лиш безсило погрожував кулаком.

Хлопчик перелякано спостерігав за цією картиною.

— Дурний старигань, — огризнувся пернатий.

— Що тобі від мене потрібно? Та тільки без цих твоїх мілордів, — поставивши руки в боки, гаркнув чаклун.

— У мене для вас лист, — хлопчик невпевнено простягнув поперед себе прим'ятий аркуш паперу. Барбуль вихопив його і став читати нерозбірливий почерк.

— Агов, ти, недороблена курко, спускайся та прочитай, що тут нашкрябано, — крикнув він.

— Ага, уже читаю, — млосно відповів Карл.

Розгнівавшись на таку безтактність, чаклун кинувся вбік та з усією силою вдарився об двері.

— Обережніше, варто частіше пити заспокійливий відварчик, — спурхнувши, прокаркав Карл.

— Коли вже тебе Темний забере у свої хащі?! — потираючи забитий бік, простогнав Барбуль.

— Тримай рівніше аркуш, бо нічого не видно, — Карл знову усівся на плече господареві.

Чаклун, лаючись собі під ніс, підніс аркуш ближче до плеча, щоб ворон зміг прочитати.

— Хм... — каркнув Карл.

— Що, «хм»? — нетерпіння переповнювало Барбуля.

— Ну, тут є дві новини. Одна погана...

— Починай із другої, хорошої, — перебив ворона чаклун.

— Друга теж не надто приємна.

— Тобто? — Барбуль підніс лист ближче до очей та почав вчитуватися. — Нічого не можу розібрати. Говори вже, що тут написано!

— Ну, там пишуть, що твій кузен помер.

— Це хто ж? — почухав бороду старий.

— Ну, настільки я пам'ятаю твоє родинне древо, то він у тебе один був.

— Себастьян, чи хто?

— Так, пане, — зі сльозами на очах прошепотів хлопчик. Барбуль подивився на нього й потім знову втупився в лист.

— Чи правильно я розумію, що це ти мені спадок приніс? — поглядаючи одним оком на хлопчика, а іншим на лист, запитав чаклун. — Хоча стривай, проклята курка прокаркала, що дві погані новини, — прибравши лист за спину, старий підійшов до посильного й взявся розглядати його з усіх сторін. Помітивши kota, Барбуль пирхнув, на що чотирилапий пирхнув йому у відповідь. — Отже, ти загубив мою спадщину, яку тобі довірили доставити? — грізно промовив він.

— Який же ти бовдур! У тебе вже старечий маразм почався, — Карл підлетів ближче до хлопчика.

Барбуль здивовано подивився на чорнодзьобого:

— Звідки в тебе такі пізнання про мій теперішній душевний стан? — запитав він.

Ворон прикрив свої очі крилом, щоб не бачити цієї ганьби.

— Сподіваюся, коли дізнаєшся, що це твій небіж, — твій душевний стан покращиться.

Старий хотів за щось ухопитися, та, не знайшовши нічого підходящого, гепнувся на землю.

— Ах! Це вона, друга погана новина? — прикривши долонею рот, ледве промовив розчарований Барбуль.

— Що з вами, пане? З вами все гаразд? — хлопчик, злякавшись такої реакції чаклуна, заходився допомагати йому звестися на ноги.

— Значить, на мене звалився спадок? — обтрушуючись, протягнув чаклун.

— Я шкодую, якщо завдав вам клопоту, — ледь не плачучи, промовив хлопчик.

— Годі вже солоні калюжі мені тут влаштовувати. Кузен, як завжди, загнав мені скалку в дупу, — Барбуль подивився на хлопчика. — Як тебе хоч звати, родичу?

— Мене звать Улі, — схлипуючи, вимовив бідолаха.

— Ну і йменнячком мій покійний кузен нагородив тебе... Воно ж означає «дощ», — хлопчик, почувши це, заплакав ще більше. — А, тепер зрозуміло, чому, — чаклун махнув рукою.

— Досить дурниці городити, хіба не бачиш, що хлопчик втомився з дороги. Додому його заведи й дай відвару якогось заспокійливого. Він, мабуть, довго йшов, глянь на його черевики — всі стерті, — ворон махнув крилом хлопчикові, щоб той ішов слідом.

Барбуль ще щось пробурчав і поплентав у хату також.

— Стоп! — чаклун різко зупинився. Карл і Улі обернулися. — Цього хижака он туди, в будку, запхай і нашійник надягни, щоб не загриз нікого.

Хлопчик здивовано глянув на старого, але, зрозумівши, що той не жартує, рушив до буди, що більше скидалася на маленький будиночок. Над входом красувався напис: «Дуже злий хижак». Улі заглянув усередину, проте там нікого не було. Поруч валявся величезний нашійник, схожий на пасок із шипами. Кота можна було повністю обмотати ним.

— Мій пане, але це не налізе на нього, — узяв Улі нашійник у руки.

— Значить, посадимо вусатого на дієту. Вечеряти він не буде! Оце ще вигадав! Нашійник на нього не на лазить, — старий пирхнув і зайшов до будинку, грюкнувши дверима.

Улі посадив ката біля будки.

— Тепер це твій дім, Чорнявчику, — Улі дістав окраець хліба й поклав поруч із чотирилапим. Кіт нявкнув на знак вдячності й став тертися об руку хлопчини. — Я не можу тебе зараз узяти, ввечері принесу попиту, ти тільки не тікай нікуди, — кіт потягнувся і, згорнувшись клубком, позіхнув. — От і добре, поспи, — Улі погладив друга ще раз і попрямував до будинку.

Щойно відчинивши двері, хлопець відчув смачний запах їжі. У шлунку забурчало. Улі пройшов трохи далі й почав роздивлятися навсбіч. Уздовж стін тяглися полиці, безладно заставлені книгами й різноманітними за розміром слоїками з якимись настоянками. Над дверима висіли більші й менші в'язочки засушених рослин, від яких приємно пахло лугом. Посеред кімнати стояв стіл, так само захищений книгами й заставлений слоїками. У дальньому кутку Улі побачив сходи, що вели на другий ярус будинку, де стояло ліжко чаклуна. Під сходами притулилося завалене всякою всячиною ще одне ліжко, праворуч від якого стояла піч із великим казаном на черені, навколо якого вишикувалися менші казанки. Скрізь щось кипіло. А з одного казанка до стелі здіймалися різнокольорові бульбашки, що, лопаючись, утворювали веселку. Підлога навколо столу виявилася дуже скрипучою, і коли Улі робив крок, дошки гучно пищали під його вагою, ніби живі.

— Заходь уже, чого ти там товчешся, наче грошей винен, — Карл сидів на сторінках розгорнутої книги.

— Ви вмієте говорити? — несміливо запитав хлопчик.

— А з ким, по-твоєму, ти весь цей час базікав? — обурено відповів ворон.

— Не вміє він говорити, тільки каркає і все, — огризнувся Барбуль.

— Сідай і не звертай уваги на цього буркотуна. Він не гостинний, — Улі підійшов до столу й сів на стілець, — То як довго ти йшов?

— Дні три приблизно. Мені в замку вказали дорогу, і я пішов.

— Цей старий дурень навіть не нажив собі спадок, так і залишився придворним магом, — Барбуль сплюнув на підлогу.

— Він говорив, що коли щось знадобиться, то це обов'язково з'явиться, — сказав Улі.

— Так уже і з'явиться?! До речі, де твоя мати?

Хлопчик схлипнув.

— Мій батько й мамця вирушили з лордом Нотером на поля, аби прогнати дракона. Він унадився палити посіви й красти худобу. І... — й Улі геть розревівся.

— Та що з тобою таке? — Барбуль підійшов до бідолахи й тицьнув йому склянку з якимось напоєм. — Пий, бо виставлю надвір заспокоюватися, — хлопчик слухняно взяв питво й, зробивши ковток, скривився. — Пий до дна — бо я не витримаю цього реву!

Хлоп'я через силу допило вариво й віддало склянку старому. Барбуль узяв її в долоні й, протерши пальцем, злизав останню краплину.

— От і добренько. Відвар, до речі, непоганий вийшов.

— То твоїх батьків убив дракон? — запитав ворон.

— Так, — уже спокійно промовив Улі. — Він їх з'їв, а лорду Нотеру відкусив руку. Він єдиний зміг вижити.

— А що з його армією? Чи вони розбіглися, як таргани? — посміхнувся чаклун.

— Я ж кажу, що живим залишився тільки лорд Нотер.

— Хм... Яка сумна історія. А ще був відмінником у школі магії. Ото вчителі посміялися б... — Барбуль задумався про щось, втупившись у стелю.

— Виходить, цей недоумкуватий старий — твій єдиний живий родич? — запитав Карл.

— Так, пане вороне.

— Стоп-стоп, я тобі не просто пан якийсь! Я — Карл фон Баттон шістнадцятий. Але зови мене просто Карл, без усієї цієї мішури.

— Добре, па... вибачте, Карле.

— А його клич — божевільним! — і ворон розреготався каркаючи.

— Ось! — несподівано скрикнув Барбуль. — Це геніально. Я придумав, це просто приголомшливо!

Ворон та Улі подивилися на дивакуватого чаклуна.

— Я мав рацію, — прошепотів Карл.

— Ти навчатимешся магії, і це буде твоя школа, а я стану професором із чарівництва! — радісно вигукнув старигань.